

כף בחי"ש. ידעתי שנחשב כמוח האיסטרא"ל שגני של צה"ל, שקידומו נבלם עליידי בך גוריון ביגלל סיבות פוליטיות, ושהיה הי טוב ברמטכ"ל צה"ל.

פעם אחת נתקלנו זה בזה בנסיבות די משעשעות. זה היה בראשית שנות ה-60. עזר וייצמן, או מפקד חיל-האוויר, השמיע בכנס צבאי כמה הערות של זילול בראשי הממשלה ושרי-הביטחון, דויד בן-גוריון. פירסמו זאת בהעולם הזה, והדבר גרם זעזוע בחוגי השילטון. כעבור ימים אחדים פגשתי בעזר ליד בריכת-שחייה. שאלתי אותו על הערותיו, והוא הוסיף עליהן עוד כהנה וכהנה, על-פי דרכו, בסיגנון עסיטי. מכיוון שהעולם הזה היה אז האוייב מס' 1 של בן-גוריון, היה בעצם עמידתו של עזר לידי מעין הפגנה.

פתאום הצטרף אלינו האדוק יצי חק רבין. עזר ערך היכרות בי-

מאת

אורי אבנרי

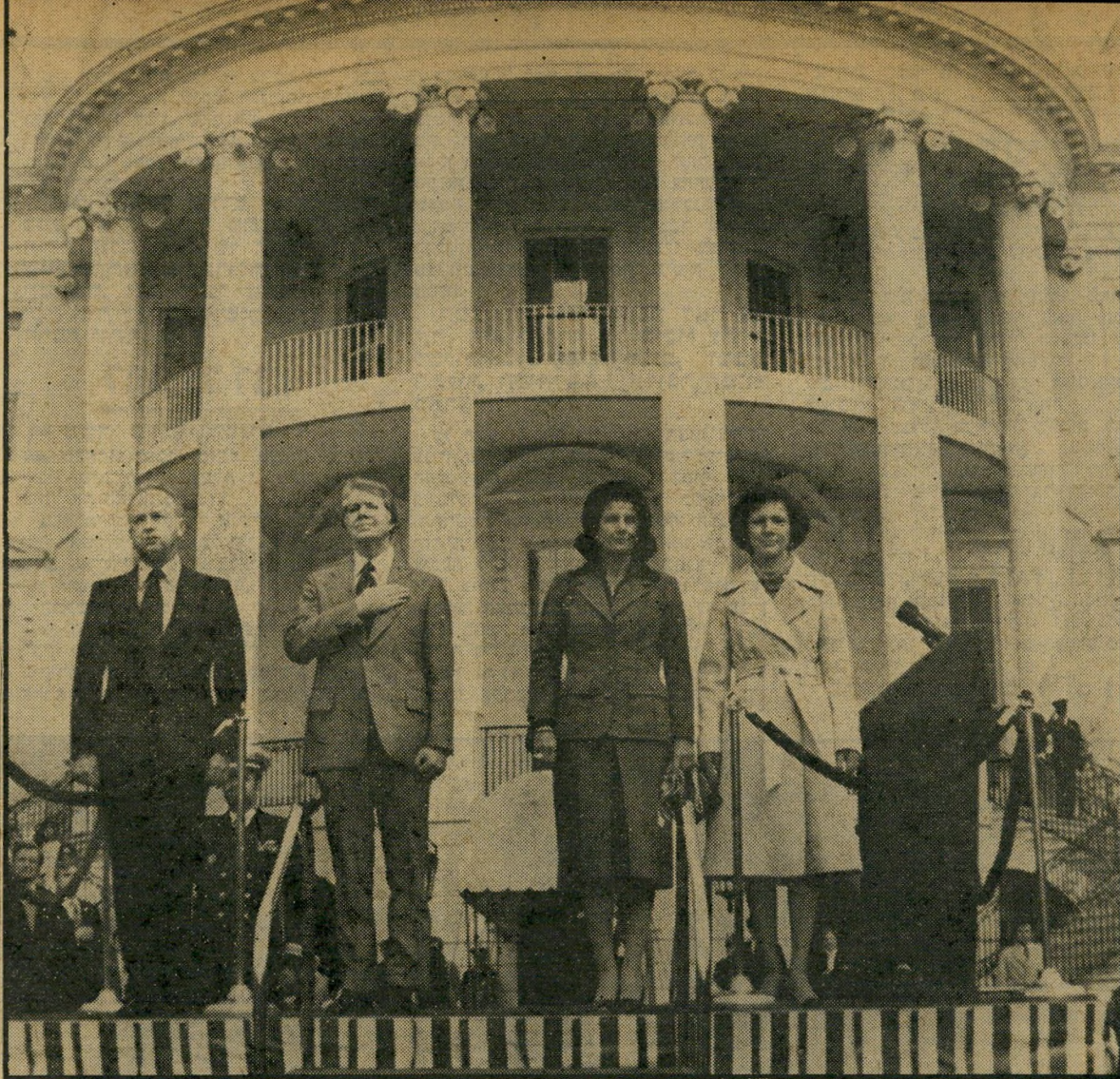
נינו. רבין נראה נדהם, ואמר לעזר: "לא מספיק לך צרות?" מאז אותו מיפגש לא-ידידותי-ביותר בביגדיים, לא נודמן לי להחליף דברים עם רבין במשך שנים רבות. אולם, בשילהי מלחמת ששת-ימים פניתי אליו בסודי סודות, וביקשתי את התערבותו האישית המיידית כדי לשים קץ למעשי-וועה מסוימים שהגיעו לידיעתי.

היו בינינו חילופי-דברים קצרים וענייניים. בכתב ובאמצעות שלישי, והמעשים הופסדו קו.

התרשמתי כי רבין הוא קצין אחראי, בעד ערכים מוסריים.

לאחר-מכן התרשמתי — כמו כל אורחי ישראל — מן הנאום שנשא בעת שהוענק לו תואר דוקטור, על הרה"צופים. הרמטכ"ל המנצח דיבר בצניעות, ללא מליצות מילי-טריסטיות, בסיגנון הומאניסטי מובהק. הוא ניראה לי כנציג התכונות הטובות ביותר של הדור שגדל בארץ.

מפעם לפעם נודעו דברים שאמר בחור גים סגורים, ושמתוכם נצטייר כאדם בעל

בשיא הזוהר: לאה ויצחק רבין לפני חודש, עם הקארטרים -

רבין

הסוף העצוב

בחוף צפרו הנהגים כמטורפים — פאספאם פסי-פסי, פאספאם פסי-פסי. קולות שיכורים משימחה צרחו כי מקהלה — מא-כא-בי! מא-כא-בי! השתול-לות אדירה של עליצות החלה מציפה את הרחובות. שמלאו זויש-מורה המוני-אדם. מאז החלטת האומות המאוחדות על הקמת המדינה, לא היתה התפרצות פיתאומית כזאת של צהלה המונית.

בתוך הבתים דיבר יצחק רבין אל האורי-חיים שנותרו ליד מקלטי-הטלוויזיה. הוא דיבר על "סוף עצוב". במילים פשוטות, בלי חיוך עצבני, בלי שגיאות דיקדוקיות והדגשות-שלא-במקומן שהמדינה התרגלה אליהם בשלוש השנים האחרונות, הודיע רבין, כי החליט לפרוש מן המועמדות לי-ראשיה-המשלה.

הצריחות בחוף, האיש העצוב על הר-אקרו, הקאקופוניה של הצופרים, הקול הר-שקט מתוך התובה — כל אלה התמוגו לכלל חווייה כימעטי-סוריאליסטית.

הצעה לנשיא המדינה

הייתי הראשון שהציע את יצחק רבין לראשות-המשלה. זה היה במארס 1969, אחרי מותו הי

פיתאומי של לוי אשכול. כראש סיעה בכנסת, נקראתי או אל נשיא-המדינה, זלמן שזר, לצורך "התייעצות" פורמלית. בהת-אם לנהל, שאל אותי הנשיא מיהו הר-מועמד המוצע עליידי סיעתי לתפקיד הרם. הודעתי שהמועמד שרנו הוא **יצחק רבין**.

הנשיא נדהם מן ההצעה. הוא שאל לי-נימוקי אמרתי לו: הוא שייך למפלגת-השילטון. הוא איש צעיר וחדש. הוא יליד הארץ. הוא הוביל את צה"ל אל ניצחונו הגדול ביותר במלחמת-מגן. הוא אדם שוחר-שלום.

לא אמרתי לנשיא נימוק נוסף: שרבין ניראה לנו כנטיית-הגמורה לגולה מאיר, שהוצעה עליידי המערך. הייתי בטוח שגולדה תוביל את המדינה למלחמה חדשה.

היום אני שואל את עצמי: מה העדה בנו את הרעיון להציע דווקא אותו?

לא הכרתי את רבין אישית. עד אז לא החלפתי עימו אלא כמה מילים. אך עקבתי אחר דרכו מרחוק, מאז מלחמת-העצמאות. כשהוא היה מפקד בכיר בפלמ"ח ואני מס'

* העולם הזה 1645, מיום 12.3.69.